

V tem sem zaspal in ko sem se prebudil, je bila ura polnoč. Željno sem se ozrl tja, kjer je poprej ona sedela. A tedaj je ni bilo več tam. Solze so mi prišle v oči.

Kmalu je prišla po stezi neka oseba. Stopala je počasi in se tesno zavijala v ruto, kajti noč je bila precej mrzla. Bila je — mati.

»Greš sedaj?!«

»Grem!« sem odgovoril navidezno hladno. Če pa bi bil povedal to, kar mi je bilo v srcu, bi bil to vrisk, izliv vse moje vzradoščene duše.

Mirno in tiho je bilo po vasi. Le tu pa tam je zapel kak petelin svojo jutranjo pesem. In nebo je bilo nasuto z zvezdami. Molče sva stopala z materjo . . .

Ko pa sva prišla pred hišo, se nisem mogel več zmagovati. Stopil sem tesno k nji in ji zašepetal: »Mati, ali mi odpustite?«

Zunaj je zalajal pes. Dol s stene pa je zrla name mati in v meščini se mi je zdelo, da se mi je nasmehnila, da mi je pokimala. Po licu mi je zdrsnila solza. —

Letos mi je mati umrla. Ko zdaj odhajam od doma, ni nikogar več, da bi gledal s solzami v očeh za menoj. In če zopet kam zablodim, kot zablodijo včasih mladi ljudje, ni nikogar več, ki bi prišel k meni in mi dahnil v dušo luči in v srce hrepenenja po svetih vzorih, po višjih ciljih.

R. Pečjak.

Deklamovanke.

1. Otroški raj.

Vrtiček znan mi je na sveti,
vanj pridem rad čez noč, čez dan;
nihče ne more ga razdreti,
ker angel straži pota vanj.

Tu vedno je očem odprta
modrina jasnega neba,
kot demanti po travi vrta
se tamkaj rosa lesketa.

Studenčki čisti brez zapreke
po vrtu tem glasno tekó,
najlepše nosijo obleke
cvetice, ki le-tám cvetó.

Metulji tam na zlatih krilih
veselje le raznašajo;
in slavčki se v glasovih milih
iz grmov vseh oglašajo.

Tam hitro žalost umiri se,
saj v srcu vedna je pomlad,
med vej zelenjem pa blesti se
ob enem tukaj cvet in sad.

Nikdar ni v vrtu tem brezupa,
prepira, jeze, zlobe ne;
šume čebele tam brez strupa,
brez trnja rože tam so vse.

Tam vse svetlejše solnce vzhaja
in lepše zvezde ima noč;
tam radost vsako žal oslaja,
skrbi so daleč, daleč proč.

Po zemlji vrta ne iščimo,
saj vsakdo v sebi ga ima:
le kot otroci vsi bodimo
in vrt imeli bomo ta.

Hoffmann von Fallersleben. — Fr. Ločniškar.

